

Az engedelmesség igája alatt

Minél inkább alárendeljük magunkat Isten szellemi tekintélyének, Isten annál inkább közelebb tud lépni hozzánk. Ha engedelmisségünk bizalmi alapon nyugszik, nos, akkor beszélhetünk alázatról.

Isten királysága tekintélyi elven működik. Nem beszélhetünk hiteles keresztény életről, ha nem vetjük alá magunkat a tekintély tulajdonosának. Most nem irányzatokról, vagy az épp aktuális dolgokról írok, hanem egy személyről, a Krisztus személyéről.

Az alárendelődés, alázat, engedelmisség mind félre értelmezett, sőt elavulttá vált fogalmak, melyek a modern kereszténység életében kiüresedtek.

Krisztus pedig ma is hív minden érzelmileg megterhelt, kiüresedett embert, akik konferenciákról csalódottan mentek haza, akik a hétköznapi szürke valóságában élnek, akiknek a mázos prófécia „nem jöttek be”. Vegyétek fel azt az igát, mely alatt tanulás és békesség van.

Jöjjetek hozzám mind, akik elfáradtatok és teher alatt [éltek]. Én nyugalmat adok nektek. Az én igámat vegyétek magatokra, és tanuljátok el tőlem, hogy szívből szelíd és alázatos vagyok, és nyugalmat találtok lelketeknek! Mert az én igám boldogító és a terhem könnyű.” (Mt 11:28-30 Csia ford.)

Az alázat, a szelídség nem középkori fogalmak, hanem az Úr szent karaktere, aki Önmaga is iga alatt volt, az Atya tekintélyének igája alatt. Vajon ma tudunk-e úgy gondolkodni erről az igáról, hogy habkönnyű, és édes? Csak az imádó szív számára adatik meg ez az életérzés, hogy csodálatos, sőt megtiszteltetés számára az Úr tekintélye alatt élni.

Ma az egyre élesebb elválasztódás korszakát éljük. A láthatatlan Egyház egyre mélyebb kapcsolatot ápol Krisztussal, míg a látható számára a szelídség és alázat mind távoli fogalmak. A látható egyház a mind nagyobb eltávolodást éli meg Istenétől, és ezen a külsőségek sem változtatnak.

Ezt mondja az Örökkévaló: „Vakmerően és tiszteletlenül szóltatok ellenem!”

Azt kérdezitek: „Mit mondtunk ellened?”

14 „Azt mondtátok magatok között: » Semmi hasznunk belőle, ha Istent tiszteljük és szolgáljuk. Hiába engedelmeskedünk parancsolatainak, hiába járunk alázatosan és bűneink miatt gyászolva az Örökkévaló, a Seregek Ura előtt — semmit nem használ! 15 Sőt, azt látjuk, hogy a büszkék és a gonosztevők boldogulnak. Még amikor próbára teszik Isten türelmét, akkor is megússzák a büntetést.«”

16 Azután tanácskoztak azok, akik valóban tisztelik és félik az Örökkévalót. Ő pedig figyelt, és mindent hallott. Majd parancsolta, hogy mindent jegyezzenek föl egy

könyvbe azokról, akik félik az Örökkévalót és tisztelik nevét. ¹⁷ Ezt mondja róluk az Örökkévaló, a Seregek Ura: „Ők az én kincseim! Azon a napon, amelyet én készítek elő, az enyémekek lesznek. Kedvezek nekik és kegyelmes leszek hozzájuk, mint apa a fiához, aki engedelmesen szolgálja őt.

¹⁸ Akkor majd mindenki újra látni fogja, hogy mi a különbség igazak és istentelenek között. Bizony, akkor majd különbséget tesznek azok között, akik tisztelik és félik Istent, és azok között, akik nem tisztelik őt.” (Mal 3:13-18 EFO)

Bár, ma az Egyház szereplési, és rangkórság bűvöletében él, hamarosan meg fog változni a kommunikáció, ezzel kapcsolatban. Egy olyan mentalitás lesz ez, melynek középpontjában a haszon, az önös érdek áll:

Ezzel párhuzamosan pedig megjelenik az olyan emberek közössége, akiknek Istenhez való viszonyulása, kapcsolata, pont az ellenkezője lesz. Ezek az emberek gyötrődnek a törvénytelenység, és a gőg miatt. Istenfélő emberek közössége ez, a láthatatlan egyházé, mely Isten szívfájdalmát a sajátjaként éli meg.

Majd úgy olvashatjuk, hogy lesz egy nap, mikor újra látni fogjuk: van különbség az igaz, és a gonosz között, a között, aki szolgálja Istent, illetve, aki nem. Úgy gondolom, ez a nap akkor jön el, amikor az Istenfélők elkezdnek beszélni egymás közt, és felemelik a hangjukat a gonoszsággal szemben. Ha jól megnézzük, a ma oly népszerű karizmatikustanítók egy olyan irányvonalat képviselnek, mely irányvonal köszönő viszonyban sincs a régiek radikális üzeneteivel. A „neked jogaid vannak, birtoklj” üzenetek hallatán a bensőm összerándul, és arra gondolok, hogy milyen következményekkel kell számolnia az Egyháznak. Hová fog fajulni ez az egész, ha ennyire eltávolodunk Krisztustól, és királyságának alapvető üzenetétől? Vissza kell térni az olyan „nem szeretem, mert kellemetlen” tanításokhoz, melyek Krisztus valóságáról tesznek bizonyosságot, és arról, hogy Isten milyen elvárásokat támaszt teremtményeivel szemben. Ugyanis szellemi törvényszerűség, hogy minden élő kapcsolat kétirányú, ezzel a világban, Isten nélkül élő emberek is tisztában vannak. (Megjegyzem, sokszor ők lényegesen jobban vannak szocializálódva, mint maguk a keresztyének.)

Az igazi alázat, elfogadni azt, hogy meghaltunk a Krisztusban (Kol 3:1-3), majd pedig hátralévő életünkben így is tekintünk magunkra. Mivel, ez a mi jogi pozíciónk, Ebben már nyoma sincs önérdeknek, kiveszett a haszon iránti sóvárgás, és az individualizmus. Ebben a pozícióban már csak egyetlen vágy él: egy lenni a Krisztussal, s mind inkább eltanulni azt, hogy Ő szívből alázatos, és szelíd.

Egy valamit fontos megemlíteni ezzel kapcsolatosan. Sokan érzelmileg akarják minden áron átélni ezt a tényt, és folyamatosan azon dolgoznak, hogy „meghaljanak”. Nekünk nem szabad az érzelmek világába átvinni olyan dolgokat, melyeket Isten Szelleme leplez le nekünk.

Igen, minden kétséget kizáróan elé kell helyeznünk egész életünket, igen, gondviselésére kell bocsátanunk ügyeinket. De egy dologban biztos vagyok: az Úr maga fog olyan helyzetet, vagy helyzeteket teremteni, ami útvalasztó lesz előttünk. Olyan helyzetet, ahol leteszteli: vajon mit választunk: a mi önös érdekünket, vagy az Ő személyét, és érdekeit? Ezek az élethelyzetek az Úr koreográfiája, az Ő rendezése, melybe nekünk nincs beleszólásunk. Abba azonban annál inkább, hogy akkor, és ott milyen döntést hozunk. Hiszen meghaltunk a Krisztusban, s

nincs veszténivalónk. Ez nem élmény, hanem pozíció, mely alapján teljességgel Isten számára tudunk élni. Ha Isten dolgain tudjuk járni az értelmünket, az egyet jelent a feltámadással.

Az Úr igája alatt élő sokszor névtelenségben, háttérben lévő keresztények közössége már megjelent. Szent Szellem gondoskodik arról, hogy egymásra találjanak, és összekapcsolódjanak. Az Úr kedvét leli bennük, mert, kegyelmére várokoznak, és semmi sem fontosabb számukra, mint hogy olyan szívük legyen, mint Krisztusé. Tanulni akarják Őt minden áron. Mert kérdem én: nekünk tanulni kell a Krisztust? Bizony igen. Ez pedig elképzelhetetlen alázat nélkül.

Az engedelmisségben élt élet jelenti számunkra az igát melyben maga Krisztus is volt földi élete folyamán.

aki (hús)testének napjaiban könyörgéseit és esdekléseit erős kiáltással és könnyek között ahhoz vitte, aki képes volt megmenteni a halálból, és meghallgatást nyert istenfélelméért, ámbár Ő a Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmisséget, és végcélba jutott, korszakra szóló üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik ráhallgatnak. (Zsid 5:7-9 Vida ford.)

Gondoljuk csak el! A mindenható Isten Fia tanuló pályán! Gondoljuk csak el! Ha Krisztus, a Fiú engedelmisség útján jutott végcélba, akkor milyen más úton érhetnénk el mi a tökéletességet? Krisztusnak minden tekintetben Mesterünkké kell válnia! Ő azok számára lesz megmenekülés, örök élet, üdvösség, akik engedelmeskednek Neki követve engedelmisségének példáját.

A kereszténység nem a haszonról szól, nem a nyereségről, hanem egy, az Istenhez kapcsolt, csatlakozott életről. Ennek az életnek a legnemesebb példája, és mintája az Úr Jézus, aki nem tartotta rablott zsákmánynak, hogy Istennel egyenlő, sokkal inkább megalázta magát, kiüresítette magát, hogy képes legyen engedelmissége révén elvégezni azt amivel az Atya megbízta.

Ezért, bennünk is ennek az észjárásnak kell lennie, ennek a mentalitásnak, hogy az oda fel valókkal foglalkozhassunk, vagyis az Atya tökéletes akaratával.

Tergulicza Eszter